

ansete Mænd, Folketingets daværende Formand var Formand for Selskabet, og selve Grundtanken i Spireselskabet var utvivlsomt god. Man ønskede derfor Sikkerhed for, at der kom Orden i dette Selskabs Forhold, og der afgik ogsaa fra Finansudvalget Skrivelse til Handelsministeriet i saa Henseende, idet det blev Aftalen, at denne Bevilling ikke skulde ydes mere. Alt dette resulterede i, at Spireselskabet blev fuldkommen rekonstrueret. Der kom en helt ny Ledelse, idet Direktør Wiingaard og Direktør Kiersing udtraadte deraf; ogsaa Bestyrelsen rekonstrueredes, og siden har der mig bekendt ikke været noget at sige paa „Dansk Spireselskab“s Ledelse.

Men hvad der er forbavsende i denne Sag, det er, at efter at det saaledes er blevet det høje Ministerium bekendt, hvilken Kritik af Direktør Wiingaards og Direktør Kiersings Ledelse af Spireselskabet der indeholdtes i selve Sparekasseinspektørens Beretning og i Finansudvalgets Forhandling derom, at dette saa ikke har sat sig det mindste Spor i Handelsministeriets Stilling til en af sine første Embedsmænds vedblivende Deltagelse i Ledelsen af „Internationale Assurance-Kompagni“, i hvis Ledelse de samme to Mænd, hvis Virksomhed i Spireselskabet havde været Genstand for Kritik med det Resultat til Følge, som jeg har skildret, sad. Under det Samraad, vi havde om denne Sag med den højtærede Handelsminister, spurgte jeg Ministeren, om han kendte denne Beretning fra Sparekasseinspektøren. Der opstod under Forhandlingen en kort Usikkerhed med Hensyn til, hvorledes Ministerens Svar herpaa skulde forstaaes; men til sidst blev det i alt Fald ganske klart, at Ministeren erklærede at kende denne Beretning. Dette er Foranledningen til, at jeg har ønsket Lejlighed til at gøre den højtærede Minister det Spørgsmaal, som jeg har stillet her. Thi Ministeren har altsaa kendt denne Indberetning fra Sparekasseinspektøren, han her derigennem ogsaa kendt Finansudvalgets Forhandling; han har kendt, hvorledes man saa paa Direktør Wiingaard og Direktør Kiersing. Han har, saa vidt jeg forstaaer, ikke i den Anledning følt sig det mindste ilde berørt af, at Handelsministeriet gennem sin øverste Embedsmand under Ministeriet garanterede fremdeles for „Internationale Assurance“, de samme Mænd, som man havde maattet tage Afstand fra i Spireselskabet. Jeg tillader mig derfor at rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister, hvorfor han ikke har benyttet sit Kendskab til, hvad der saaledes er passeret, til i Tide at sikre, at man kunde undgaa

det saare beklagelige, at Handelsministeriet er blevet inddraget paa den Maade, det er sket, i den sørgelige Katastrofe, som senere er indtraadt.

Handelsministeren (Jørgen Christensen): Paa det Tidspunkt, det ærede Medlem Hr. [Rode, der nu talte, nævnte, var jeg jo ikke Minister. Og naar der tillægges det saa stor en Betydning, at man i Handelsministeriet ikke har tillagt den Kritik, der blev rejst fra Sparekasseinspektørens Side, nogen afgørende Vægt, saaledes at man paa dette Grundlag foranledigede en indgaaende Undersøgelse af „Internationale Assurance“, maa jeg sige, uden at Skrivelserns Indhold i dette Øjeblik er mig helt præsent, at den Hovedindvending, hvorudfra Sparekasseinspektøren ikke kunde godkende den Forbindelse, der var mellem „Dansk Spireselskab“ og „Internationale Assurance“, var, at eftersom Sparernes Midler altid skal være anbragt paa ubetinget solid Maade, vil det selv om et Forsikringsselskab er solidt, ikke kunne tillades, at Pengene anbringes der. Det var den væsentligste Indvending fra Sparekasseinspektørens Side den Gang, og det kunde ikke give Handelsministeriet nogen Anledning til at være særlig betænkeligt overfor Ledelsen, og jeg forstaaer ikke ganske, hvilken Forbindelse der er imellem disse Ting, idet der heller ikke fra Finansudvalgets Side blev udtrykt nogen særlig Mistillid til „Internationale Assurance“. Men Sparekasseinspektøren hævdede, at en Institution som et Sparekasselskab, der tænkes underlagt Sparekassetsynet, skal anbringe sine Penge paa en særlig solid Maade; og et Forsikringsselskab — det være aldrig saa solidt — maa en Sparekasse ikke anbringe Penge i. Deri behøver ikke at ligge nogen Kritik af Selskabet.

Andreasen: Den højtærede Handelsminister henviser de Folk, paa hvis Vegne jeg specielt har fremført min Kritik, til at gaa Lovens Vej. Der sidder en Likvidationskomité, og det er denne Likvidationskomité, som har afsluttet den paagældende Overenskomst med den gamle Bestyrelse og afgjort Sagen derhen, at man frafaldt videre Erstatningsansvar og Krav mod, at der indbetales disse 200 000 Kr., hvorefter der blev givet Saldokvittering. Men der er noget, der hedder Minoriteternes Ret. De kunde ikke faa valgt dem, de helst ønskede, til Likvidationskomiteen, men de vedkommende har virkelig lige saa megen